

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота,

3 жовтня 1981 року

№ 119 (3003)

Ціна 2 коп.

ПІСЛЯМОВА ДО ПОЛІТЗАНЬ

Вивченням теми «В єдності з народом — сила партії. В єдності з партією, в її керівництві — сила народу» почався 1 жовтня новий навчальний рік у системі комсомольської політичної освіти. Перше заняття засвідчило готовність комсомольців і молоді оволодівати марксистсько-ленінським ученням, поглиблювати

теоретичні знання, ідеїно зростати. Лише в політичних і економічних школах, теоретичних семінарах можна оволодіти вмінням творчо застосовувати марксистсько-ленінське вчення на практиці, правильно орієнтуватися в потоці наукової і політичної інформації.

(Матеріали, присвячені початку нового навчального року в системі комсомольської політичної освіти, читайте на 3 стор.)

На головному підприємстві об'єднання двукласних машин після закінчення профтехучилища успішно працюють молоді робітники. На знімку (справа направо): токарі Іра НАЛЬКО і ОЛЬГА МАСТИЛЬКО та фрезерувальники Вячеслав ДЕМИСОВ і Лідія САХАЦЬКА.

2 ЖОВТНЯ ЮНАКИ І ДІВЧАТА ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ МОЛОДОГО РОБІТНИКА

ПЕРСПЕКТИВА

ЦЕ МОЯ ПРОФЕСІЯ

На завод дозуючих автоматів я прийшла після

закінчення школи № 30. Працюю вже третій місяць оператором у виробничому відділі. З кожним днем мені все більше подобається робота, колектив.

Комсомольська організація у нас дружна. Нещодавно ми проводили зма-

гання з легкої атлетики, готувалися до виставки квітів, котра відбулася в парку Леніна.

У школі я мріяла стати поваром, а нині прагну досконалим оволодіти вибраною професією. У цьому мені допомагають товари-

ші по роботі Віктор Габу-

ла, Катерина Коалішченко. Я переконана, що стати добрим спеціалістом неможливо без міцних знань, а тому вирішила неодмінно закінчити машинобудівний технікум.

В. САЛІВОНОВА, оператор заводу дозуючих автоматів.

ПРИКЛАД

Працьовиті Леоніди

Комсомольсько-молодіжна механізована загана з колгоспу імені Компарції ще з торішньої осені стала серйозно готуватися до вирощування кукурудзи за новою технологією. Навесні молоді механізатори, приміром, не задовольнилися механізми для висівання і змішування гербіцидів — хлопці взяли-ся їх переобладнати.

Дорідний урожай зібрав хлопці на 20-гектарній площі, що становить п'яту частину їхнього кукурудзяного поля.

Очолює загану Леонід Морозевич. У ці осінні дні невтомно трудяться в колгоспі ще два Леоніди: Вітватенко і Портенко. Їхній заган — буряковий. Віватенко комбайном РК-6 на 102 гектарах накопав близько 3 тисяч тонн буряків. А Портенко безперебійно відвозить гичку.

В. БУРЯК.

Господарі на рідній землі

Онуфріївський район:

Майже чотири тисячі юнаків і дівчат трудяться нині в Онуфріївському районі. 2600 із них — члени ВЛКСМ, працюють переважно в сільському господарстві. Слава про комсомольських майків лише далеко за межі району, адже молоді хлібороби не раз встановлювали трудові рекорди, виступали ініціаторами добрих починань.

Район наш — сільськогосподарський. Тому головна увага районної комсомольської організації спрямована на сільськогосподарське виробництво. Плани першого року одинадцятиріччя напружені: нам треба виробити і продати державі 17400 тонн молока, 4615 тонн м'яса, 5253 тисячі штук яєць, 56 тонн вовни. Виконати їх можна при достатній кількості досвідчених кадрів. Тому головна турбота комсомольських організацій — про молоду поповнення. Приємно відзначити, що на зльоті-зустрічі випускників загальноосвітніх шкіл області, які вирішили працювати в твердинніцтві, наша делегація була чималішою. Як правило, вчорашні випускники мають ґрунтовні знання, в колгоспах їм доручають техніку, довіряють виконувати відповідальні роботи. Їх чекали на тракторних бригадах, фермах, їх змалечку привчали до землі, тож молоді і залишаються на селі.

Ділові контакти колгоспів і шкіл району міцніють. Вже стало доброю традицією урочисто вручати випускникам, які виявили бажання працювати в рідному колгоспі, трудові книжки, проводити вечори трудової слави, посвятити в хлібороби. Не порибаються зв'язки і з тими жнаками, котрі ідуть служити в армію. Майже всі вони повертаються в свої колективи.

Профрієнтація майбутньої зміни починається з першого класу. Велику допомогу в цьому нам надає районна станція юнаків, яка співробітничав з усіма школами. Адже без любові до рідної природи, до землі не можна стати справжнім хліборобом. Трудові навички учні здобувають у школі: вирощують кролів, заготовляють гіллячковий корм. Влітку школярі зібрали його 155 тонн.

Взяти для прикладу молодого механізатора з колгоспу імені Комінтерну Миколу Біцюка. Хлопець прийшов у колгосп відразу після школи, потім навчався в профтехучилищі, відслужив армію і повернувся у рідне господарство. Тут став комуністом. У цьогорічній жнива Миколі вперше довелося сісти на жатку. Він не думає про рекорди, тим більше, що робота в перші дні не ладилася. Та не виконати доручення парторганізації, господарства, райкому комсомолу (Микола член райкому ЛКСМУ) не міг. Разом із помічником, десятикласником Олександром Литвином визначив ме-

ханізми, випробовував жатку в різних режимах. Вони встановили рекорд району, поклавши пшеницю у валки на 47,5 гектара, а через кілька днів збільшили цю цифру до 59 гектарів.

Олена Пономаренко ще в школі вирішила стати шофером. Одержавши атестат про середню освіту, дівчина прийшла в свій колгосп «Путь Октября». Правління колгоспу доручило їй трактор Т-16. Олена працює психомотористкою, та мрії про шоферську кабінку не облишила. Її однокласники Ігор Ковтун і Віктор Олександров теж працюють трактористами.

Ось що сказав Віктор Олександров на зльоті-зустрічі:

— Старші мої сестри, Надя і Люба, зайняті на фермі, батько — тракторист. Я поєднаю їхні спеціальності: працюватиму механізатором на тваринницькій фермі.

Діти продовжують справу батьків, ідуть туди, де необхідні молоді робітники. Коли говорять про науково-технічний прогрес, то мають на увазі перш за все промисловість. Нині ж цей термін повністю стосується і колгоспного села. Щоб грамотно ходити біля землі, вміло використувати техніку, треба вчитися. Молодь вчиться і застосовує свої знання на практиці. Причому, у колгоспі імені Комінтерну серед керівників господарства багато молоді. Головний інженер — комсомолець Микола Перепелюк, керуючі відділами Володимир Долина, Анатолій Андреев, Микола Головенко — теж молоді агрономи, насінники Віталій Малюх — молодий комуніст. Саме їм поліпшувати організацію праці молодих хліборобів, удосконалювати стиль і методи господарювання. І слід віддати належне комсомольським активістам, які прагнуть втілювати в життя передові методи праці, озброїти ними молодих хліборобів, тваринників.

У червні минулого року райком комсомолу висунув ініціативу: створити міжгосподарський комсомольсько-молодіжний загін кормодобувників. Інтенсифікація тваринництва можлива лише при міцній кормовій базі. А шлях до інтенсифікації один — треба підвищувати продуктивність і якість праці кожного. Тож до загону увійшли кращі комсомольці, молоді механізатори колгоспів імені XX з'їзду КПРС та імені Ілліча.

Нині вже можна говорити про досвід кормодобувників. Перед комсомольськими організаціями сьогодні стоїть важливе завдання: втілювати цей досвід в життя. І робитимуть це молоді хлібороби району.

К. ДАНОВ, перший секретар Онуфріївського районного комсомолу.

НАРАДА-СЕМІНАР

проректорів по науковій роботі педагогічних вузів України відбувся в Кіровоградському державному педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна.

З доповіддю «Про стан і заходи по дальшому підвищенню ефективності наукових досліджень у педагогічних вузах республіки у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їзду Компарції України» виступив за-

ступник міністра освіти УРСР В. М. Курило.

У роботі наради-семінару взяли участь секретар обкому Компарції України А. І. Погребняк, заступник голови виконкому обласної Ради народних депутатів Є. М. Чабаненко, заступник начальника управління навчальних закладів Міністерства освіти СРСР Є. П. Белозерцев.

Учасники наради-семінару відвідали державний заповідник-музей «Хутір Надія», Павлицьку середню школу і музей видатного педагога, нашого земляка В. О. Сухомлинського.

Онуфріївський район:

ГОСПОДАРИ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

Сьогодні на обласній повір-
ці — Онуфріївська районна
комсомольська організація

Обов'язок

Про хліб

прийдешній

За підсумками соціалістичного змагання минулого року комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади колгоспу імені ХХV з'їзду КПРС посів перше місце серед КМК механізаторів району. Молоді хлібороби домоглися найвищого виробітку на конен агрегат, заощадили найбільше пального, мастила. Добре завершують вони і перший рік одинадцятирічної плани. На цьогорічних жнивах, мобілізувавши всі сили, резерви, комсомольці не допустили втрат вирощеного хліба. Сьогодні про це розповідає тракторист комсомолець Анатолій КОЗИР.

Жнива цього року були для нас важкими. Таких покрусених, полегших хлібів не пам'ятають навіть старі люди. Буквально на третій день косовиці над полями господарства пролісся шквал, який не міг пройти жодного лапу. винотав хліб до єдиної сотки. Вирощений дбайливими руками повнозерний колос лежав на землі. Ніхто не чекав такого лиха, та ніхто й не збирався відступати. Комітет комсомолу господарства кинув клич: «Зібрати хліб до колоска, до єдиної зернини!» Кращих молодих механізаторів комсомольська організація рекомендувала до збирально-транспортувальних загонів. Серед них був і я. Косили в один бік, а назад гнали комбайни вхолосту. В кожну загінку заходили по кілька разів. Доводилось після комбайнів запускати ще й гребки, повторно обмолочувати пожнивні рештки. Чітко діяли пости комсомольської якості, які контролювали хід жнив. Разом зі мною на косовиці працювали комсомольці Юрій Охінко, молоді механізатори І. Шуть, І. Шаповал, В. Саніга, Г. Сокур. Ми зробили все, щоб впрощене збіжжя зібрати без втрат. І разом з тим думали про хліб прийдешній. Він нелегко дається, вимагає чимало турбот. Але ні з чим не зрівняти почуття, яке охоплює землероба, коли він бачить хліб нового врожаю.

В колгоспні часи відієлялись, дружини сходять радують нині хліборобів. Сьогодні ми зайняті на бурякових жнивах, збираємо кукурудзу, сояшки. Колгоспні комори повніться дарами полів.

Не затихає в ці дні напружений гул моторів. Як і в жнива, поруч з батьками працюють сини. Не осоромити хліборобської честі, гідно нести батьківську естафету — ось наш найперший обов'язок.

НЕДАВНО в Кременчуці на автовокзалі до нас підійшла старенька жінка. — Ви не з Пазлиша? — запитала. — Не зі школи Сухомлинського?

— Ні, а вам щось треба, бабуню?

— Хотіла взнати, як поживає мати Василя Олександровича. — Бачу, на автобус павлівський сідає, думала — тамтешні. Молоді з Пазлиша рідко коли виїжджають, біль-

лиш Микола Бицюк, Володимир Руденко, Володимир Правосудов, Юрій Омельченко. Знають про це хлопці, знає і сам бригадир. Жалкують вони тільки, що не дозедеться збирати кукурудзу, вирощену ними на 115 гектарах.

Взимку була створена ланка Георгія Федорозича Омельченка по вирощуванню кукурудзи за індустріальною технологією.

...Жнива. Комсомольці на них теж відзначились. Як не згадати жаткарів Миколу Бицюка і його помічника Олександра Литвинюка. На їхню честь неодноразово піднімався червоний прапор на тракторній. Упоравшись у себе, хлопці переїхали до сусідів, у колгосп імені Ілліча. Відзначились і там. Не відставали і молоді водії. Олександр Берун перезів найбільше зерно: 550 тонн на його рахунок. Непоганий урожай виростили хлібороби — 33,3 центнера даз кожен гектар. Збільшувалися бурти дорідного зерна на колгоспному току, виростили золотаві скирти. У гарячу жнивну пору молоді комсомольці збільшували запаси фуражу.

Мало який бригадир тракторної скаже, що в нього не існує кадрової проблеми. А у Анатолія Івановича її справді немає. Зяблезу оранку, наприклад, тут проводили у дві зміни. Працюють на тракторній брати Кононенки — Михайло Кирилович і Борис Кирилович. Поруч трудиться син Михайла Кириловича — Віктор. Тринадцять комсомольців пішли з бригади, вісім їх замінили. Сергій Федоренко, Валентин Рожена, Станіслав Барзіон, Олег Пізчук (всі пазлиські) проходять тут нині практику. Навчаються хлопці в Бобринецькому профтехучилищі, а з хліборобської премудрості осягають під керівництвом досвідчених механізаторів.

Визнання приходить не відразу. І сходження до вершин професійної майстерності не буває легким. Та молоді хлібороби і не тішать себе ілюзіями. У кожного з них у родині хтось поростає біля землі: батько, брат. Земля любить роботящих хліборобів. І когось змалечку привчали до селянської праці, той ніколи не зрадить свого ремесла. І як би далеко не служили хлопці з тракторної, вони неодмінно відчуватимуть земне тяжіння рідних полів. І неодмінно повернуться, адже їм так багато ще треба зробити.

В. САВЕЛЬЕВ.

Земне

Товариш колектив

тяжіння

ше залишаються. Хто вчиться, хто в колгоспі працює. А визнаться — все одно додому ідуть. Гадає, що й ви добиратесь у рідне село.

Цю коротеньку розмову я пригадав на тракторній бригаді №1 колгоспу імені Комінтерну. Чесно кажучи, на таку бригаду я попав уперше. Широкий двір, порослий м'яким споршом, волейбольний майданчик. Далі за нею вишикувались у ряди грунтообробне знаряддя: плуги, культиватори, сівалки, почищені, перебрані дбайливими руками. Часто на тракторних — безладне скупчення техніки, територія заплілена, в масних плямах. А тут чистота і порядок.

— Хлопці мої порядкують, — задоволено говорить бригадир тракторної Анатолій Іванович Литвинюк. Нині йде перекомплекткування колективу. П'ятеро служимуть в армії, заміна їм є, так ще вісім чоловіків забрали на курси шоферів. Працюватимуть вони потім у колгоспі, але ж не в бригаді.

На тракторній 35 молодих механізаторів, 60 процентів усього колективу. Майже вся молодь — з Пазлиша. Відслужать хлопці два роки і повернуться у свій колектив, як верну-

лиш з чотирнадцяти її членів вісім — комсомольці.

— Нову справу доручити молодим, — одноголосно вирішили на правлінні. І хлопці взялися за наванчання. Головний агроном Павло Тимофійович Кучеренко розказував молодим хліборобам не тільки про переваги прогресивної технології — ачив розуміти землю, берегти і примножувати її силу. Хлопці ретельно готували грунтообробну техніку, прокручували в думках увесь цикл робіт. «Повинні впоратись» — так думав кожен. Обсяглись за півтори доби. Юрій Омельченко закривав волю, рівняв площі, вносив гербіциди. Від нього багато в чому залежала доля врожаю. Хлопець розумів відповідальність — працював так, що годі було шукати навіть незначних огріхів. І хоча весна була посушливою, та й літо не балувало дощами, кукурудза стояла мов перемита. Міцна, ширококошариста, нуртувала зеленим соком, гнала стебло в ріст. Грунтові знання молодих хліборобів, чітке дотримання агротехнічних вимог дали свої результати.

Нині скошено перші гектари. І хоча ще рано судити про остаточні успіхи, види на урожай хороші.

ПЕРША КОМСОМОЛЬСЬКО- МОЛОДІЖНА

Дівчата ці прийшли в колгосп «Шлях Леніна» різними шляхами і в різний час. А мета в них була одна: досконало опанувати професію майстра машинного доїння. Сьогодні членів КМК Лідії Залозіло знають не тільки в районі, а й за його межами.

Тваринництво в районі переходить на індустріальну основу. Потоково-цехова система виробництва молока — саме на ній і ґрунтується. Вперше цю систему використали тваринни-

циного доїння мають під собою реальну основу. Групокомсорг Лідія Залозіло і член райкому комсомолу Ніна Тимофеева мають найвищу класність. Надія Черненко — оператор другого класу. Умови праці на комблект теж відповідні: добре обладнання побутові кімнати, працюють душ, протифіакторії. Це й стало запорукою того, що за перше півріччя Н. Тимофеева і Н. Черненко мали на своєму рахунку більше ніж 2,5 тисячі кілограмів

НА ЗНІМКУ: ОДНА З КРАЩИХ ДОЯРОК ОНУФРІЇВСЬКОГО РАЙОНУ Л. ЗАЛОЗІЛО.

Фото С. СТЕБЕЛЬКА.

ки Львівщини, а тепер вона не новинка і в нашому колгоспі. Молочнотваринний комплекс у господарстві — це ціле тваринницьке містечко. Тут зроблено все, щоб праця тваринників була високопродуктивною. Повна механізація і автоматизація. Якщо раніше на фермі працювало 36 доярок, то нині — 27. Зменшилась кількість скотарів, а відповідно знизилась і собівартість молока.

На обласному конкурсі майстрів машинного доїння молода комуністка Ніна Тимофеева посіла перше місце. Саме це змусило комітет комсомолу задуматись над створенням комсомольсько-молодіжної ланки майстрів машинного доїння. Адже із комплексу є молодь, і трудиться вона добре. Наприклад, Лідія Залозіло постійно домагається високих падоїв, вона оператор машинного доїння першого класу. Не відстає від подруги і Надія Черненко. Ці дівчата постійно очолюють трудове суперництво молодих доярок району. Тож коли комітет комсомолу господарства запропонував створити комсомольсько-молодіжний колектив на комплексі, молоді тваринники погодились. В КМК увійшло п'ятеро дівчат: дві Надії Черненко (до речі, обидві Михайлівни), Ніна Тимофеева, Надія Кушнірова. Групокомсоргом одноголосно обрали Лідію Залозіло. Новостворений комсомольсько-молодіжний дав слово одержати до кінця року по 5 тисяч кілограмів молока на корову. Такі зобов'язання майстри ма-

молока. Нині щоденні падої на корову тут становлять 12 — 14 кілограмів. Та хоча успіхи комсомольсько-молодіжного відраділи, дівчата вважають, що потоково-цехова система ще не розкрила себе повністю. Треба збільшити навантаження на кожного оператора машинного доїння, скотарів. Це набавить зменшить собівартість продукції.

Перший КМК майстрів машинного доїння в районі створений недавно, але він уже довів свої переваги. Нині в райкомі комсомолу думають про створення комсомольсько-молодіжних колективів тваринників у колгоспах імені ХХV з'їзду КПРС, «Зоря», імені Комінтерну. Є де взяти й кадри. Передусім їх готує Успенківська середня школа, при якій діє факультатив майстрів машинного доїння. Старшокласники вивчають доїльні установки, допомагають на фермах порати корів. Разом з атестатами про середню освіту вони отримують посвідчення оператора машинного доїння. Такий факультативний курс поки що єдиний в області. До речі, Надія Кушнірова, котра недавно стала членом новоствореного КМК, теж закінчувала цей факультатив. Нині падої у її групі корів щодоби становлять 14 кілограмів молока. Отже, передумови для створення нових КМК у тваринництві є, і треба їх використати найближчим часом.

О. МАТЯШИН,
секретар комітету
комсомолу колгоспу
«Шлях Леніна».

Від конференції до конференції

▲ ЧЕРВЕНЬ 1980 РОКУ. За ініціативою райкому комсомолу створено міжгосподарський комсомольсько-молодіжний кормодобувний загін. За десять днів він закавав тисячу тонн силосу.

▲ Листопад 1980 РОКУ. Комсомольці колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС висунули в ініціативу провести комсомольсько-молодіжний суботник по збиранню кукурудзи вручну (погода не дозволила використати техніку). Ініціативу підтримала молодь усієї області.

▲ Лютий 1981 РОКУ. В колгоспі імені Комінтерну була організована комсомольсько-молодіжна ланка по вирощуванню кукурудзи за індустріальною технологією.

▲ липень 1981 РОКУ. Механізатор колгоспу імені Комінтерну, член райкому комсомолу молодий комуніст Микола Бицюк разом із поміщиком комсомольцем Олександром Литвинюком на жнивах встановили рекорд області. За світловий день жаткою ЖРС-4.9 хлібороби поклали пшеницю у валки на 59 гектарах.

▲ СЕРПЕНЬ 1981 РОКУ. В колгоспі «Шлях Леніна» створено перший комсомольсько-молодіжний колектив майстрів машинного доїння. Дівчата зобов'язалися падоїти по 5000 кілограмів молока на корову.

▲ СЕРПЕНЬ 1981 РОКУ. Комітет комсомолу Млинківської та Успенської середніх шкіл запропонував провести в районі операцію «Хвоя». За місяць учні збрали 155 тонн гіалачкового корму.

ПІСЛЯМОВА ДО ПОЛІТЗАНЯТТЯ

НА ЗНІМКУ: ДОБРЕ ПІДГОТУВАЛИСЯ ДО ЗАНЯТТЯ ПРОПАГАНДИСТИ КОЛГОСПУ «ДРУЖБА» НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОНУ В. ДУБЧЕНКО І С. ТУНИН. Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

З РОБОЧИМ НАСТРОЕМ

РЕПОРТАЖ

— Ой, Сергію, який ти святковий! І коли тільки встиг, на зміні ж був! — дивувалися дівчата, які першими завітали до червоного кутка ливарного цеху козового чавуну заводу «Червона зірка».

— А сьогодні такі свята, — всміхався бригадир комсомольсько-молодіжної бригади формувальників Сергій Тимко. — Початок нового навчального року в нашій політшколі.

— Я ніяк не могла дочекатися наших політзаняття, — зізналася контролер Лілія Давидова.

Леон Миколайович Криштон, закінчив скручувати півник, заправив її у фільмоскоп. Підійшов до програвача, зазирнув у конспект.

— О, і ви до нас, Володимире Наумовичу! Заходьте! — запрошували дівчата майстра цеху В. Н. Фербера. Його вміли оточити слухачі. Видно було, що досвідчений наставник, ветеран праці, член цехового партбюро добре знає цих незгадованих хлопців і дівчат, що для них він був бажаним гостем.

Рівно о 15-й годині всі сиділи на своїх місцях. Перед ними — план заняття, тезисний виклад теми, конспекти. Топішні староста Ольга Брашченко доповіла про пропагандистку.

— На перше заняття з'явилось 14 слухачів. Відсутні лише бригада формувальників Сергія Чабаченка — вона заступила на зміну.

— З нашим навчальним роком! — привітав присутніх майстер цеху В. Н. Фербер. — Міцних вам знань!

Щиро й тепло говорить старий комуніст про славі комсомольські традиції цеху, згадує свою трудову юність, згадує про роботу в В. І. Гетьманця й П. С. Цуканова — нині прославлених робітників.

З вітальним словом виступив секретар цехового комітету комсомолу Володя Королєнко.

Заняття набрало робочого ритму. Пропагандист Л. М. Криштон угодив день і час проведення наступних занять, познайомив з планами політшколи, дав детальне роз'яснення структурних змін і відмінностей у системі комсомольського політичного і економічного навчання. Знову односторонньо обрали старостою Ольгу Брашченко.

— Організаційні питання вирішені, — говорить Леон Миколайович. — Вивчення теми «В єдності з народом — сила партії. В єдності з партією, в її

керівництві — сила народу» ми починаємо наш навчальний рік.

Він наголосив на тому, що ця тема, повинна дати заряд на майбутнє кожному слухачеві, стати своєрідним ключем до всіх наступних тем курсу «Вчення, що перетворює світ», який війні продовжуватимуть визначати нинішнього року.

— Лише у нашому ливарному цеху козового чавуну працює тепер 100 комуністів і 5 кандидатів у члени КПРС. Вони очолюють найголовніші ділянки виробництва.

Цифри зацікавили. Слухачі активно брали участь у розмові. Згадали, що Павла Малайжика — бригадира комсомольсько-молодіжної, з якою змигався колектив Сергія Тимки — недавно прийняли кандидатом в члени КПРС. Його бригада взяла найвищий зобов'язання серед комсомольсько-молодіжних цеху: виконувати планові завдання на 132 проценти. А в третьому кварталі цей показник сягнув у передових формувальників 136 проценти.

Пропагандист Л. М. Криштон надав слово Юрію Бордіяну, який виступив співповідачем з другого питання «Плани праці — плани народу». Молодий інженер — енергетик згадав, як обговорювали слухачі проєкт «Основи національного економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року», сильні пропозиції робітників металургійної промисловості було враховано при складанні нинішнього п'ятирічного плану.

Мова зайшла про трудові почини й ініціативи. А їх у цеху чимало. Заклик делегата XXVI з'їзду Компартії України В. І. Гетьманця завершити п'ятирічку до 7-ї річниці нової Конституції СРСР підтримали всі бригади формувальників. Багато колективів планують, як і бригада Цуканова, відрапортувати про виконання п'ятирічки напередодні 40-річчя Перемоги над фашизмом. 1049 червонозбірників підтримали почин передової робітничої Л. В. Чернеги: «П'ятирічку — за чотири роки!», 700 з них уже виконали річні завдання, 35 справилися з півторарічними планами.

— Слухачі подивилися діафільм «Усе — на благо народу», слухали платівку з записом уривків з книги Л. І. Брежнєва «Відродження».

Заняття закінчилося. За традицією слухачі поклали квіти до пам'ятників В. І. Леніну.

Н. ЧЕРНЕНКО.

На заняття — всією бригадою

У повному складі з'явилось на перше заняття передова комсомольсько-молодіжна бригада механоскладального цеху № 2 заводу тракторних гідроагрегатів, де групкомсоргом Сергієм Марченко. Настрий у всіх був піднесений. Адже напередодні стало відомо, що за підсумками соціалістичного змагання за третій квартал колектив вишов переможцем серед комсомольсько-молодіжних. Зі своїми завданнями слюсарі — складальники справилися на 102,3 проценти, понад план виготовили продукції на 3,4 тисячі карбованців. 98 відсотків її здано з першого пред'явлення.

Пропагандист молодіжної комуніст Олександр Товстенко привітав своїх слухачів з трудовою перемогою.

— Це і є ваша активна життєва позиція, без якої не можна уявити сучасного молодого робітника, — сказав він.

Н. МИКОЛАЄНКО.
м. Кіровоград.

На підмогу — технічні засоби

На високому ідейно-теоретичному рівні пройшло перше заняття слюсарів цеху № 5, які вивчатимуть курс «Ідеологічна боротьба і молодь». На занятті виступив ветеран війни і праці механік цеху М. С. Греченков.

Комсомольський пропагандист Т. В. Лисаківська під час викладення теоретичного матеріалу уміло використовувала наочну агітацію, магнітофонні записи, якими у новому навчальному році користуватимуться всі керівники політичних і економічних шкіл та теоретичних семінарів. Адже фабричний кабінет політосвіти поповнився багатьма необхідними технічними засобами.

Тепер у розпорядженні кожного комсомольського пропагандиста — фільмоскоп, набір плакатів, діаграм, платівок.

В. ТКАЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу швейної фабрики.
м. Кіровоград.

На рівних

Перше заняття — це як засів. Від того, як почнеш, який тоді задаси, на цьому, великою мірою залежатиме ефективність подальшого політичного навчання.

Хоч і не перше починаючи мені навчальний рік у системі комсомольської політосвіти, — сімнадцять років пропагандистом, — а до нинішнього заняття готувався як ніколи старанно. Адже напередодні, на комсомольських зборах інструментального цеху, мої слухачі запропонували «не відкладати в довгій ящик», а на першому ж занятті підбити підсумки практичних завдань, які я давав їм на літо.

Мені завжди приємно зустрічатися з дітьми молодими робітниками. Багато з яких я вчив слюсарній справі. На заняттях ми обговорюємо всі питання, вирішуємо виробничі проблеми. Хлопці грамотні, допитливі. Тягнуться до знань.

Працюючи пліч-о-пліч з ними, я став свідком їх професійного і духовного зростання. Здається, це так давно працює фрезерувальником Микола Черотарьов. А ось уже цілий рік бере участь у конкурсах майстерності — заводських, галузевих, республіканських. І виходить переможцем. Перші трудові відзнаки має Микола Рибак. Обое займаються технічною творчістю, багато читають.

Торік, на заняттях гуртка «Основи атеїстичних знань» це були найактивніші слухачі. Влітку, здійснюючи агітаційну поїздку до Новоукраїнського району і довідавшись, за якими господарсько-економічними принципами працює бригада прославленого хлібороба О. В. Італова, вони запропонували написати про це реферати з тим, щоб ними можна було скористатися на заняттях нинішнього року. І їхні реферати знадобляться, адже ми почали вивчення курсу «Основи політичної економії».

Приїждою на перше заняття і Володимир Лейбензон. Він — теж передовий виробник, був активним слухачем гуртка. Недавно ми прийняли його у члени КПРС, щойно він став студентом — закінчив машинобудівного технікуму. Отже, відвідувати політзаняття у нинішньому році не буде шкоди хлопцю розлучитися з турботами, от він і приїде. Як свій реферат про економічний розвиток нашого заводу, над яким працював улітку.

На мою думку, заняття пройшло добре. Особливої значимості йому надали виступи наших гостей — ветерана Великої Вітчизняної війни І. М. Петашського і досвідченого наставника молоді, робітника нашого цеху М. І. Буракова. Слова цих комуністів про єдність партії й народу прозвучали особливо переконливо.

Слухачі загорілися бажанням зібрати повний матеріал про економічний розвиток краю, свого заводу, запропонували використати до плану політичної економії, поїздки, експерсії, перевірки на практиці взаємозалежності важливих економічних показників.

«Знання, і досвід — ефективному виконанню п'ятирічки!» — під таким девізом працюватимемо зі слухачами у нинішньому навчальному році.

Л. ЗАВРАЖНИЙ,
пропагандист заводу радіовиробів.
м. Кіровоград.

НА УРОК

МУЖНОСТІ

ЗУСТРІЧ

бойових друзів, котрі переконані, що щастя людини тільки в боротьбі.

Ім'я цієї людини давно відоме читачам «Молодого комунара». Сам того не відаючи, Микола Ілліч Єсін повторив подвиг Олександра Маресьєва.

Він був розвідником. Але завжди рвався у відкритий бій з ворогом. Кілька разів під Козелем ходив у атаку... Той бій був важким і виснажливим. Микола Ілліч пам'ятає, як біг по землі, наближаючись до фашистських окопів. Цьохкали кулі і падали товариші... А він рвався вперед, кличучи в атаку інших. Раптом поряд розірвалася міна. Отямився в лікарні. Лишився без обох ніг, та не впаав у відчай.

О.П. Маресьєв знову піднявся в небо. А про що миг

Кіровоградському краю, Михайло Гудимов — у Ленінграді, Олексій Привалов — на Сумщині, Олексій Белов — у Калініні. Але зустрічаються один з одним. Першим до Єсіна прийшов Юрій Пободаш. Потім Микола Ілліч зустрівся із Михайлом Гудимовим та Олексієм Приваловим, відвідав у Калініні Олексія Белова.

І ось Олексій Іванович прийшов до Кіровограда. Обнялися колишні розвідники. Не соромилися сліз, згадували свою бойову юність, однопольчан.

Олексій Іванович скромний за натурою, про свої бойові подвиги розповідати не любить. Про мужність бійця розказав його колишній командир М. І. Єсін.

...То був останній бій Белова. Частина стояла в Білорусії, біля села Хойники.

На знімку: під час зустрічі в м. Кіровограді. М. І. Єсін та О. І. Белов покладають квіти до могили воїнів, що загинули при визволенні Кіровограда.

Фото автора.

мріяти Микола в свої двадцять? У розвідку його вже не взяли, та й війна наблизилася до кінця. А хотілося жити по-новому, активно, зустрічатися з людьми. І він навчився їздити на велосипеді.

Одного разу підійшов до трохи старшого від себе Миколи Івановича:

— Чого закурився? У тебе ж одна нога здорова. Кидай милицю, допоможу велосипедом осідлати. І світ розгорнеться перед тобою. Ізди ти, мей, нуди заохочеш. Правда, тут без бою не обійдеться, але людина може все подолати.

Потім, дивлячись, як двоє колишніх воїнів їдуть на велосипедах, жінки не могли стримати сліз. Одна з них, схлипуючи сказала:

— Просто не віриться: одна нога на двох, а їдуть на велосипедах.

А життя брало своє. За плечима лишився технікум, а потім і вуз. Працював господарем, завідувачем відділу універмагу, нині очолює Кіровоградське обласне торговельне об'єднання «Одяг». До його бойових медалей та ордена Червоної Зірки приєдналася нагорода за самовіддану працю — орден Жовтневої Революції.

Три роки тому в газеті «Красная звезда» з'явилася стаття, в якій розповідали про воїнів 81-ї гвардійської окремої роти розвідників, у тому числі й про М. І. Єсіна.

Наступного дня після опублікування матеріалу Микола Ілліч отримав телеграми від однопольчан.

У різних місцях живуть вони. Юрій Пободаш — у

Фашисти готувалися до наступу. Щоб довідатися про плани ворога, потрібен був «язик». Взяли його доручили Єсіну і Белову та ще десяти бійцям.

Розвідники йшли в темряві майже напам'ять. Біля фашистських окопів намітили план. За ним і ділили. Ударна група — Єсін та Белов — вперлася із завданням, взяла «язик». Коли рушили назад, на свою беду, Олексій Іванович поранився — це вже з'яте.

Повернувшись з війни інвалідом другої групи. Та відпочивати не став, почав працювати на Калінінському вагонобудівному заводі бригадиром електросплавного цеху. Лише цього року пішов на відпочинок. Але активний він у ветерана війни і праці, який майже щодня зустрічається із молоддю. І наступного дня після приїзду разом із Миколою Іллічем побували в учнів Могутицької школи Кіровоградського району, а через кілька днів — у воїнів Кіровоградського гарнізону.

Недавно Микола Ілліч розшував ще одного свого однопольчанина — Серафима Павлова, який живе в Волинській області. «Мрію про зустріч», сповістив він М. І. Єсіна.

Бойові подвиги зустрічаються неодмінно. Бо не гасне вогонь їхньої дружби. Бо живе пам'ять про той час, коли вони разом проливали кров за Батьківщину.

Ю. ДНІПРОВСКИЙ.

ЗАВТРА — ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

«Будинком радості» називають в нашій країні школу не дарма, адже вона — це й відкриття не розгаданих раніше таємниць, захоплення прекрасним, постійні пошуки нового. Двері «Будинку радості» завжди відкриті. Його коридори і класи пам'ятають багато поколінь школярів. Сад, який шумить під вікном, вміщений ними разом із учителем, що розлучився зі своїми вихованцями, але ніколи не забуває про них. Він дав їм путівку в життя, благословив на добрі справи і живе в надії, що колишні учні прославлять свою рідну школу.

Остання редакційна пошта в основному і присвячена вчителям, школі. Кілька листів пропонуємо вашій увазі, шановні друзі.

СЛОВО ПРО КОЛЕГУ

НЕБУДЕННІ БУДНІ

Вчителька проводить підприємство, Героїв Радянського Союзу і Героїв Соціалістичної Праці Кіровоградщини, шкільне життя комсомольців, піонерів, жовтень.

Не можна бути справжнім учителем, якщо не поєднувати уроки з повсякденною роботою. І тому Катерина Іванівна постійно організовує зустрічі з кращими виробничниками міста, воїнами Радянської Армії, які вчилися у цій школі, ветеранами Великої Вітчизняної війни, влаштовує екскурсії, походи по рідному краю. Одного разу чує, як хлопчик і дівчатка щось голосно доводили один одному, як вони одна дівчинка сказала: «Не сперечайтесь, саме так нам розповідала Катерина Іванівна». Відразу всі затихли: авторитет вчительки незаперечний.

Пролітають, як пташки, роки. Закінчують школу учні Катерини Іванівни, йдуть у самостійне життя. Скільки ж то їх було у вчительки! Скільки стали їй рідними, близькими людьми!

Тепло, з любов'ю і вдячністю говорять про неї колеги по роботі: — Є чого почитатися у Катерини Іванівни, — говорить голова шкільного методичного об'єднання вчителів молодших класів О. І. Ігішева.

Вона стала досвідченим майстром педагогічної праці, — додає директор школи Р. Д. Шарапов.

Попереду у Катерини Іванівни Косіванової ще багато свят і небуденних буднів на творчій освітній ниві. Хай же щастить їй.

Р. ДАЙДАКУЛОВ, учитель середньої школи № 30 м. Кіровограда, член обласного літературного об'єднання.

Після закінчення Кіровоградського педінституту Надія ЛЕВЧЕНКО повернулася в рідне село Луганьки Петрівського району. Нині вона організатор позакласної роботи місцевої десятирічки, що занесена на районну Дошку пошани. Пишається цим. Надія Петрівна і старається працювати ще краще.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

ПОДІЯ

Перший урок

Цей урок був першим не тільки для сімнадцяти першокласників Данилобальської десятирічки, а й для їхньої вчительки Надії Ярославівни Козак. Хвилювалася вона того вересневого дня, мабуть, більше, ніж її вихованці. Але як тільки почався урок, всі переживання зникли: сімнадцять пар допитливих очей уважно дивилися на свою вчительку, слухали її за кожною її рухом, ловили кожне слово. «Знайте, — подумала Надія Ярославівна, — від мене чекать чогось незвичайного, мені вірять. Треба взяти себе в руки, виправдати надії малечі». І все пішло, як планувалася, як уявлялося...

Життєво, а тим більше педагогічно, досвід у десятиріччя їй небагато. Але випускниця Самбірського педучилища Львівської області Надія Козак добре допомогли знання, набути в навчальному закладі. А ще сили і впевненість молодого педагога додавало те, що поряд із нею на уроці була її наставниця Галина Парфентієвна Солиниченко, яка 33 роки свого життя присвятила школі, і знаний хлібороб місцевого господарства Йосип Андрійович Задоронин.

Багато цікавого почули діти на першому в житті уроці про дитинство В. І. Леніна, про його діяльність, про велич і могутність нашої Батьківщини, про своє рідне село. Уважно слухала малеча розповідь Йосипа Андрійовича про зятиння працю трудявників колгоспних ланів, зачаровано дивилася на орден Леніна, що сяяв на грудях хлібороба.

Н. ГРЕБЕНЮК.

Ульяновський район.

ФАКТ НАШОГО ЖИТТЯ

Свято кожного

Десять років тому для мене продовження останньої шкільної дзвоник. Відтоді я вже не учениця, хоча подумки залишаюся нею завжди. Приїжджаючи додому на канікули, часто зустрічаю вчителів Дмитрія Митрофановича Непокришого, Лідію Григорівну Кожову, Ольгу Максимівну Беззубко, Віру Пилипівну Гололобову. Вони не тільки вчили свого предмета, а й виховували в мені людину, характер.

Знаю (адже в самій мамі вчителька), скільки сили, енергії і натхнення вимагає педагогічна робота. Але знаю й те, яка вона потрібна, вдячна, бо хіба ж то не радість, не подяка за працю — бачити свого учня відмінником, навчання, чудовою людиною, хорощим спеціалістом.

День учителя — свято не тільки педагогів, а й кожного з нас. Адже всі ми були, є і будемо школярами. У кожного з нас є учитель, якого ми поважаємо, любимо як близьку людину. Тому всіх педагогів моєї школи і всієї області вітаю із святом.

Т. ІЛЬІНА,

колишня учениця Компаніївської середньої школи, нині студентка Київського державного педагогічного інституту.

«ЗІРКА» — «ТОРПЕДО» — 0:0

ФУТБОЛ

Господарі поля мали територіальну перевагу весь перший тайм. І в другій половині гри вони часто атакували. Мали нагоду стати авторами голів Сергій Радюченко, Олександр Алексєєв, Олександр Беззубко та Юрій Шейбак.

Але вони не змогли точно віддати по воротах торпедівців Луцька. Голкіпер «Зірки» Валерій Музичук на 77-й хвилині гри врятував свою команду від поразки. Отже, нічия — 0:0.

Б. ШАБАЛІН.

ЗА СТАРТОМ — СТАРТ

▲ **УЛІАНОВКА.** Учасники велопробігу, який проводить обласна рада ДСТ «Колос», сьогодні повертаються в Кіровоград. Керівник загону спортсменів К. Колосник передає:

— Хоч і гаряча нині пора в полі, але все ж ми змогли зустрітися на спортивних базах з молодими хліборобами Ульяновського району. В Кам'яній Крипці, Гривній, Мокруватому обладнали невеличкі стадіони. І в ці дні тут тривають змагання з багатоборства ГПО, товариський змагання між командами бригад, відділів колгоспів. А в селі Красноїрці Головацького району нас зустрічали члени відділової комсомольської організації «Спартак». Вони розповіли нам про своїх нескорених товаришів, закатованих фашистами, показали музей «Спартак».

▲ **БОБРИНЕЦЬ.** Центральною подією Тисяця тут вважають легкоатлетичний пробіг, у якому беруть участь люди різного віку: позмагалися нинішні учні загальноосвітніх шкіл, профтехучилища, сільськогосподарського технікуму імені

Героя Радянського Союзу В. Порина. А потім — старт спортивних сімей «Криворізьких механізаторів». Цієї ж проходить змагання футболістів на призь районної команди «Метр хлібороба».

▲ **ЗНАМ'ЯНКА.** В кожній школі міста і району тривають змагання юних легкоатлетів, волейболістів, баскетболістів, гандболістів, стрільців. Під час цих змагань вирішено відібрати кращих спортсменів, які відомоюватимуть свою майстерність у спортивних секціях.

Найбільш масові змагання — у велосипедистів. Вони називаються «Знамяністки кілля».

▲ **КІРОВОГРАД.** Завтра на площі імені С. М. Кірова, біля обласної геральдики і Великої Вітчизняної війни буде дано старт легкоатлетичного пробігу, присвяченого Дню Конституції СРСР. В ньому візьмуть участь спортсмени всіх колективів фізкультури, котрі в перші дні Тисяці перевернули сили під час заборони на своїх базах.

А в понеділок кращі спортсмени області, фізкультурні активісти зустрічаться з представниками Миколаївської області, які передадуть їм республіканську медіастарту. Потім кіровоградці поїдуть до Черкашан.

КУРС — НА МАСОВІСТЬ

Є резерви!

Кожного вихідного дня ми збираємося на спортивних базах, вирушаємо в турпоходи, а після робочої зміни громадські інструктори кличуть своїх товаришів на майданчики, що біля гуртожитків. Від масовості переходимо до майстерності. Є в нас кандидати у майстри з багатоборства ГПО, є призери обласних і міських спартакіадних змагань. Наші колективи фізкультури вва-

жаються одним з провідних у Кіровограді. Нині, коли тривають старту на честь 50-річчя ГПО, можна підсумувати зроблене. Успіхи спортсменів-будівельників на виду: в усіх колонах, управліннях є команди з олімпійських видів спорту, комсомольські складники залізничної та військово-технічної підготовки, представники «Кіровоградськбуду» лідирують у спартакіаді команд гуртожитків міста, яку проводить міським комсомолом. Але країни ми ставити не будемо.

Обговорюючи постанову ЦК КПРС «Про дальше піднесення масовості фізичної культури і спорту» в

усіх виробничих підрозділах, наші активісти відзначають, що ми використовуємо далеко не всі резерви. Треба будувати зразкові спортивні бази, варто збільшити кількість груп ГПО, забезпечити на будівельних майданчиках проведення виробничої гімнастики, створити нові групи здоров'я.

І далі влаштовувати змагання спортивних сімей, ігри-конкурси біля гуртожитків, старту екіпажного дня. Отже, курс — на масовість.

М. КОМІСАГОВ,

інструктор по спорту тресту «Кіровоградськбуд».

КІНОЕКРАН ЖОВТНЯ

НА ФОТО. КАДР З КІНОФІЛЬМУ «ТЕГЕРАН-43».

З 6 по 12 жовтня в обласній залі проводиться Всеобласний тиждень показу фільмів на морально-правову тематику під девізом: «Богородиця Закон Країни Рад». Відкривається він прем'єрою нової художньої стрічки «Остання втеча», автори якої зачіпають дуже важливу проблему — відповідальність дорослих за виховання підлітків.

Випадки майстрів нашого кіно О. Алов та В. Наумов представляють свою нову картину «Тегеран-43».

1943 рік. У Тегерані встановили керівництво СРСР, США і Великобританії, щоб припинити Делавою проєкти нації проти Німеччини і проєкти розробки трьох держав після війни. Тим часом на фронті неперемінені уряди фашистів готують атак.

Давно не було в нашою кіно такої серйозної картини. Зібрали її спільно творчі колективи кіностудій «Мосфільм» (СРСР), «Про діє фільм» АГ Іорік

(Швейцарія), «Медітеране» (Франція). В ролях: Ігор Костомаровський, Латація Белозубовська, Ален Делон, Клод Лад, Курд Юргенс та інші.

Кінорежисер Ігор Добровілов у двосерійному поєдинку «Третєго не дано» (кіностудія «Білорусь-фільм») відтворив образ людини, ім'я якої стало легендарним. Це — подумний комуніст, активний учасник революційного руху в Західній Білорусі і один з організаторів партизанського руху в ролі Великої Вітчизняної війни, Герой Радянського Союзу генерал-майор Василь Зарубин Корж. Образ герою грав фільм етнограф заслужений артист Білоруської РСР Валентин Білохвостин.

Зацікавить глядачів і картина азербайджанських кінематографістів «Золота прірва». Її поставив режисер Ф. Алієв за мотивами повісті І. Мусабєкова «У паретні нафти та мінералів».

Ролі виконують Алієв, Кадіров, Гаміда Омарова, Гамлет Ханізаде, Олена Габєєва.

Подія Великої Вітчизняної війни привертала свою нову роботу кінодраму «Ленінграді — діти мої» режисер Д. Снігін (кіностудія «Узбекфільм»). У головних ролях: Тамара Шадрова, Юлія Червокова, Лідія Мельникова та інші.

На цій же студії поставлено і фільм-мюзикл «Райда-семи надій». Режисер-балетмейстер — Х. Файєєв. Виходить на екран фільм одеських кінематографістів «Велика розмова». У ньому йдеться про ті миті, які перед являють до роботи людини, сьогоднішні, про участь кожного у вирішенні загальнодержавних завдань і про ставлення до своєї праці. Образ головного героя створив Борислав Брондуков. А інших ролях: Майя Булгакова, Олександр Голобородько, Світлана Кудрявцева.

У жовтні любителів кіно чекає також цікава творча зустріч із заслуженим артистом УРСР, лауреатом премії імені Ленінського комсомолу Володимиром Нонініним, який запам'ятався індивідуальним інформативним по фільмах «Мігартувалася сажа», «Міне зустріч змінити не можна», «Переходимо до любові», «Роман про захоплення», «Шлях до Софії» та інших. Автор побуває у кінотеатрах області, на підприємствах та в навчальних закладах.

С. ІЛІЯШЕНКО, редактор обласного управління кінофінансів.

Редактор В. СТУПАК.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Лунчацького, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу обласного секретаря — 2-46-87; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу агітації — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-63; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська преса» Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України м. Кіровоград, вул. Глібина, 2.